

РЕШЕНИЕ

№ 5318

гр. София, 18.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 18.08.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **7570** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл.111 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража /ЗИНЗС/.

Делото е по жалба на О. О. З., ЕГН: [ЕГН], лишен от свобода, понастоящем в Затвора – [населено място], срещу Заповед № 437/09.08.2022 г., издадена от и.ф. Началник на Затвора – [населено място], с която на основание чл. 101, т. 7, вр. чл. 104, ал. 1 от ЗИНЗС му е наложено дисциплинарно наказание „изолиране в наказателна килия“ за срок от 14 денонощия.

С жалбата се оспорва описаната в заповедта фактическа обстановка, като се твърди, че същата не отговаря на истината.

В съдебно заседание, жалбоподателят поддържа жалбата си и моли съда да уважи същата по изложените в нея съображения.

Ответникът – Началник на Затвора [населено място], чрез процесуалния си представител, излага становище за неоснователност на депозираната жалба и моли съда да я отхвърли, като неоснователна.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена не изпраща представител.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото писмени доказателства, приема за установено следното:

Жалбата е процесуално допустима, подадена е от надлежна страна, за която е налице правен интерес от оспорването, срещу административен акт, който може да бъде оспорен по съдебен ред. Заповедта е връчена лично на жалбоподателя срещу подпис на 09.08.2022 г., поради което съдът приема, че е спазен преклузивния 3-дневен срок по чл. 111, ал. 1 от ЗИНЗС.

Заповедта е издадена от компетентен орган, в предвидената писмена форма и при спазване на изискуемото съдържание по смисъла на чл. 104, ал. 1 от ЗИНЗС. Същата е издадена в сроковете по чл. 106, ал.1 от ЗИНЗС.

Във връзка с установеното нарушение, жалбоподателят О. З. е изслушан от и.ф Началник на Затвор – [населено място] и пред Комисията по разпределение на 05.08.2022 г., като му е предоставена възможност за подробни обяснения .

Ето защо, съдът приема, че при издаване на оспорения акт не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

По съществуващото на оспорената заповед:

С обжалвания акт на жалбоподателя за извършено дисциплинарно нарушение по чл.100, ал.1 и ал. 2, т. 7 ЗИНЗС, е наложено дисциплинарно наказание по чл.101, т.7 ЗИНЗС – „изолиране в наказателна килия“ за срок от четиринадесет денонощия. Посочено е, че лишеният от свобода с деянията си е извършил нарушение на чл. 96, т. 3 и чл. 97, т. 4 от ЗИНЗС / неспазване на установените правила и упражняване на физическа саморазправа/.

Видно от приложените към преписката докладна записка от 04.08.22г./л.18/ и обясненията на лишеният от свобода С., К.,В.,Д. и К./л.20-25/, се установява, че на 01.08.2022 г. около обяд е възникнал конфликт между жалбоподателя О. О. З. и лишеният от свобода В. П. С.. Дватама влезли във физическо съприкосновение помежду си, при което З. ухапал по дясната буза С., след което го ударил няколко пъти по тялото в областта на бъбреците. По –късно същият ден, В. П. се оплакал на дежурния офицер. По разпореждане на последния, двамата са конвоирани до СБАЛЛС за преглед. След извършения медицински такъв, на В. С. е издаден формуляр за травматични увреждания / ФТУ/ с констатация: „Рана в областта на дясна скула и над горната устна вляво“. На О. О. З. не е издаден ФТУ, тъй като не са констатирани наранявания. С оглед недопускане на нови конфликтни ситуации, пострадалият В. С. е настанен временно в защитено спално помещение № 13А.

В приложеното по делото писмено обяснение пострадалият С. твърди, че на процесната дата, докато той пишел жалба на О. З., последният се ядосал и го захапал по носа и бузата. След това му намазал главата с маргарин и му нанесъл няколко удара по тялото. Сочил ,че първоначално не уведомил никого от администрацията, тъй като нямало видими следи от наранявания.

Посоченото от С. се потвърждава от саморъчните сведения на лишените от свобода К.,В.,Д. и К.. В същите единно и непротиворечиво се сочи, че на процесната дата, малко преди обед, З. е нападнал С., като го ухапал по бузата, а след това го ударил няколко пъти в областта на бърбреците. Всички лишени от свобода, чиито обяснения са приложени по преписката, описват З. като конфликтен, агресивен и неспазващ реда, установен в затвора. Сочат , че същият не за първи път упражнява насилие над други лишени от свобода.

В писмените си обяснения и в тези пред съда, жалбоподателят О. З. отрича да е удрял или хапал по страните В. С.. Акцентира върху това, че за процесния случай последният не се е оплакал незабавно, а едва в късния следобед. Твърди, че констатираните увреждания по тялото на пострадалия са от ухапване от насекоми.

При съвкупния анализ на събраните по делото доказателства, съдът намира, че следва да кредитира с доверие посоченото от свидетелите С., К.,В.,Д. и К. . Същите се потвърждават и от издаденото ФТУ, в което е описано констатираното травматично увреждане на дясната скула на пострадалия С.. Предвид неговия вид и размер, същото отговаря да е получено по време и начин, описан в обжалваната заповед.

В тази връзка, съдът съобрази, че обясненията на жалбоподателя се явяват изолирани и неподкрепени от нито едно от останалите доказателства, включени в доказателствената съвкупност. Ето защо, ги приема като защитна версия и не им дава вяра.

Видно от цитираните в оспорения акт заповеди за наказания и приложените преписи от същите, жалбоподателят е наказван неколкократно за физическа саморазправа с друг лишен от свобода, за нарушаване на дисциплината, за притежаване на забранени вещи за рушене на имущество и други, като по отношение на него са налагани по –леки по вид дисциплинарни наказания.

Нарушението по чл.100 ал.2 т.7 от ЗИНЗС е достатъчно тежко, предвид абсолютната забрана за физическа саморазправа между лишени от свобода. Ето защо, и като съобрази ,че същото е поредно, наред с нарушаване на правилата за вътрешния ред, както и че очевидно наложените до момента наказания не са оказали възпиращ и поправителен ефект, съдът приема ,че наложената с настоящата заповед санкция не е прекомерна по вид и размер. Същата е съобразена и с отношението на лишения от свобода към нарушението, цялостното му поведение и здравословното му състояние, поради което се явява справедлива и в съответствие с целите на генералната и специалната превенция на наказанието.

С оглед гореизложеното, жалбата се явява неоснователна и недоказана и като такава следва да бъде отхвърлена, а оспорената заповед -потвърдена, като правилна и законосъобразна.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, I-во отделение,

18-ти състав на основание чл. 172, ал. 2 от АПК:

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на лишения от свобода О. О. З., ЕГН: [ЕГН], понастоящем в Затвора – [населено място], срещу Заповед № 437/09.08.2022 г., издадена от и.ф. Началник на Затвора – [населено място], с която на основание чл. 101, т. 7, вр. чл. 104, ал. 1 от ЗИНЗС му е наложено дисциплинарно наказание „изолиране в наказателна килия“ за срок от 14 денонощия.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от днес по реда на глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс, пред тричленен състав на Административен съд-София-град.

СЪДИЯ: